

Arrest

nr. 181 364 van 27 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat JORDENS, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 oktober 2016 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13/05/2016 dat hem betekend werd op 23/05/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De partner van betrokkene is van Belgische nationaliteit. Betrokkene is met zijn partner gehuwd op 21/06/2014 te Borgworm. Betrokkene diende op 23/06/2014 een aanvraag tot gezinshereniging in. Op 13/05/2016 werd deze aanvraag geweigerd. Betrokkene betekende de beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten op 23/05/2016. Betrokkene verklaart aan de wegpolitie op 09/10/2016 dat hij niet meer samenwoont met zijn partner sedert 29/12/2015. de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de partner gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn partner kan zich begeven naar Marokko. we kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Terugleiding naar de grens

Reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder twijfel naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende reden:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie. betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum of verblijfsvergunning. het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene geeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13/05/2016 dat hem betekend werd op 23/05/2016. deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

gezien de leeftijd van betrokkene en eerste sporen in België kunnen we concluderen dat betrokkene een aanzienlijke tijd in het land van herkomst heeft vertoefd. Betrokkene kan zich dan beroepen op kennis van de lokale omgeving in het kader van zijn re-integratie.

uit het loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2014 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen: EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 2187/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

De partner van betrokkene is van Belgische nationaliteit. Betrokkene is met zijn partner gehuwd op 21/06/2014 te Borgworm. Betrokkene diende op 23/06/2014 een aanvraag tot gezinshereniging in. Op 13/05/2016 werd deze aanvraag geweigerd. Betrokkene betekende de beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten op 23/05/2016. Betrokkene verklaart aan de wegpolitie op 09/10/2016 dat hij niet meer samenwoont met zijn partner sedert 29/12/2015. de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties. Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de partner gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers,

zijn partner kan zich begeven naar Marokko. we kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Marokko geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Vasthouding

Reden van beslissing tot vasthouding:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13/05/2016 dat hem betekend werd op 23/05/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Marokko. Mocht de overname door Marokko niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.2. Bij arrest nr. 176 362 van 14 oktober 2016 werd de tegen voormelde beslissing ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid door de Raad verworpen.

1.3. Op 14 oktober 2016 wordt de verzoekende partij vrijgesteld met de vermelding dat zij onmiddellijk gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 10 oktober 2016.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekende partij vraagt het Frans als proceduretaal in haar verzoekschrift en stelt in de synthesememorie in antwoord op de nota met opmerkingen desbetreffend:

"Selon la loi du 18 juillet 1966 relative à l'emploi des langues en matière administrative :

«Art. 17. § 1. Dans ses services intérieurs, dans ses rapports avec les services dont il relève, ainsi que dans ses rapports avec les autres services de Bruxelles-Capitale, tout service local établi dans Bruxelles-Capitale utilise, sans recours aux traducteurs, le français ou le néerlandais, suivant les distinctions ci-après

A. Si l'affaire est localisée ou localisable

1° exclusivement dans la région de langue française ou de langue néerlandaise : la langue de cette région;

2° à la fois dans Bruxelles-Capitale et dans la région de langue française ou de la langue néerlandais de la langue de cette région;

3° à la fois dans la région de langue française et dans la région de langue néerlandaise : la langue de la région où l'affaire trouve son origine;

4° à la fois dans les régions de langue française et de langue néerlandaise et dans Bruxelles-Capitale, lorsqu'elle a son origine dans une des deux premières régions : la langue de cette région;

5° à la fois dans les régions de langue française et de langue néerlandaise et dans Bruxelles-Capitale, lorsqu'elle a son origine dans celle-ci : la langue désignée au B ci-après;

6° exclusivement dans Bruxelles-Capitale la langue désignée au B ci-après;

B. Si l'affaire n'est ni localisée ni localisable

1° si elle concerne un agent de service : la langue dans laquelle celui-ci a présenté son examen d'admission ou, à défaut de semblable examen, la langue du groupe auquel la langue principale de l'intéressé le rattache;

2° si elle a été introduite par un particulier : la langue utilisée par celui-ci;

3° dans tout autre cas : la langue dans laquelle l'agent, à qui l'affaire est confiée, a présenté son examen d'admission. Si cet agent n'a pas subi d'examen d'admission, il emploie sa langue principale.

§ 2. Les ordres de service et les instructions adressés au personnel ainsi que les formulaires destinés au service intérieur sont rédigés en français et en néerlandais.

§ 3. Dans ses rapports avec les services de la région de langue française ou de langue néerlandaise, tout service local de Bruxelles-Capitale utilise la langue de cette région. »

« Art. 39. § 1. Dans leurs services intérieurs, dans leurs rapports avec les services régionaux et locaux de Bruxelles-Capitale, les services centraux se conforment à l'article 17, § 1er, étant entendu que[^] le rôle linguistique est déterminant pour l'instruction des affaires mentionnées sub A, 5° et 6°, et B, 1° et

3°, de ladite disposition. »

« Art. 41. § 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage. »

« Art. 42. Les services centraux rédigent les actes, certificats, déclarations et autorisations dans celle des trois langues, dont le particulier intéressé requiert l'emploi. »

Dans sa note d'observations, la partie adverse fait valoir que le français ne peut être retenu comme langue de la procédure.

D'une part, la partie adverse justifie son choix de langue néerlandophone pour la décision attaquée par le fait qu'elle aurait été prise sur le territoire néerlandophone, à Asse. Or, l'ordre de quitter le territoire notifié au requérant est pris en application de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980. Le Conseil d'Etat a jugé que « les affaires relatives à l'application de la loi de 1980 ne sont ni localisées ni localisables » (Conseil d'Etat, arrêt n°190.146 du 13 février 2009). La partie adverse ne peut donc se prévaloir de l'article 17§1, a (affaires localisées) pour justifier un tel choix de langue.

D'autre part, l'article 39§1 mentionne « Dans les services intérieurs, dans leur rapports avec les services régionaux et locaux de Bruxelles-Capitale » et l'article 17§1 « Dans ses services intérieurs, dans ses rapports avec les services dont il relève, ainsi que dans ses rapports avec les autres services de Bruxelles-Capitale », la décision attaquée étant une décision individuelle destinée à un particulier et non aux services intérieurs ni aux services régionaux et locaux de Bruxelles Capitale, ces articles ne peuvent s'appliquer au cas d'espèce.

Partant, devaient être retenus les articles 41 §1 et 42 qui prévoient que la langue utilisée doit être celle utilisée par le particulier. Etant donné que le requérant s'est toujours adressé à la partie adverse en français, c'est le français qui doit être retenu comme langue de la décision attaquée et partant, comme langue de la procédure devant Votre Conseil.

Subsidiairement s'il ne convient pas d'appliquer les articles 41 et 42 à l'acte attaqué, la langue de la procédure doit être le français, langue dans laquelle le recours par lequel Votre Conseil est saisi, a été rédigé conformément à l'article 39/14 de la loi du 15 décembre 1980 (« Art. 39/14. <Inséré par L 2006-09-15/71, art. 97; En vigueur: 01-12-2006> A moins que la langue de la procédure ne soit déterminée conformément à l'article 51/4, les recours sont traités dans la langue dont la législation sur l'emploi des langues en matière administrative impose l'emploi dans leurs services intérieurs aux services dont l'activité s'étend à tout le pays.

Si cette législation n'impose pas l'emploi d'une langue déterminée, l'affaire sera traitée dans la langue de l'acte par lequel elle a été introduite devant le Conseil. »).

Par ailleurs, les garanties de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne trouvent également à s'appliquer en l'espèce. Imposer au requérant une langue de procédure qu'il ne comprend pas alors qu'il maîtrise parfaitement une des trois langues nationales viole l'article 47 de la Charte lequel prévoit un droit à recours effectif devant un tribunal. Le requérant ne sera pas en mesure d'exposer tous ses griefs et ne pourra pas être entendu par Votre Conseil dans une langue de procédure qu'il ne comprend pas.

De plus, la partie adverse assimilant l'ordre de quitter le territoire à une mesure de police, les règles prévues par la législation relative à l'emploi des langues en matière judiciaire devant les juridictions répressives peuvent être appliquées au cas d'espèce par analogie. L'article 23 de la loi du 15 juin 1935 concernant l'emploi des langues en matière judiciaire dispose que: « Le prévenu qui ne connaît que le néerlandais ou s'exprime plus facilement dans cette langue et qui est traduit devant un tribunal de police ou un tribunal correctionnel où la procédure est faite en français ou en allemand, peut demander que celle-ci ait lieu en néerlandais Le prévenu qui ne connaît que le français ou s'exprime plus facilement dans cette langue et qui est traduit devant un tribunal de police ou un tribunal correctionnel où la procédure est faite en néerlandais, peut demander que celle-ci ait lieu en français. Le prévenu qui ne connaît que l'allemand ou s'exprime plus facilement dans cette langue et qui est traduit devant un tribunal de police ou un tribunal correctionnel où la procédure est faite en néerlandais ou en français, peut demander que celle-ci ait lieu en allemand. » Ainsi, le requérant parlant le français doit pouvoir solliciter que le recours porté devant Votre Conseil à l'égard des mesures d'éloignement prises à son égard soit examiné en langue française."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormeld artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14, eerste lid van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles, deel IV, 737*).

Te dezen betreft de bestreden beslissing een beslissing die is opgesteld in het Nederlands. Deze beslissing is niet het resultaat van een aanvraag van de verzoekende partij. Het betreft een ambtshalve beslissing waarbij verblijfsrechtelijke vaststellingen worden gedaan. Conform artikel 39, §1 juncto artikel 17, §1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dient onderhavige zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is, in casu Limburg, meer bepaald Tongeren, dat deel uitmaakt van het Nederlandstalige taalgebied. Dienvolgens dient de Raad de zaak in het Nederlands te behandelen (cf. *RvS 28 januari 2011, nr. 211.569*).

Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat het feit dat haar zaak in het Nederlands dient behandeld te worden een schending inhoudt van haar recht op een daadwerkelijk beroep. Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt: *“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht*

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

De Raad wijst erop dat de procedure bij de Raad in essentie schriftelijk is en de verzoekende partij haar grieven in principe dient uiteen te zetten in de daartoe voorziene procedurestukken. Zoals artikel 39/18 van de vreemdelingenwet voorschrijft kan zij, aangezien zij niet onderworpen is aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken en het in casu geen zaak betreft die valt onder de toepassing van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, voor haar verzoekschrift/synthesememorie gebruik maken van de Franse taal, hetgeen zij blijkens de door haar ingediende stukken ook gedaan heeft. Uit deze stukken blijkt dat verzoekende partij bij wege van haar raadsman duidelijk de inhoud van de bestreden beslissing begrepen heeft nu zij er inhoudelijke kritiek op ontwikkelt. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij haar grieven niet heeft kunnen uiteenzetten. Deze inhoudelijke kritiek wordt aan de beoordeling van de Raad onderworpen. Bovendien kan de verzoekende partij de bijstand van een tolk vragen op de terechtzitting indien de Raad het nodig acht verzoekende partij te horen, hetgeen in casu evenwel niet het geval is. Daarnaast staat het de verzoekende partij vrij zich te laten bijstaan door een advocaat die het Nederlands begrijpt. Verzoekende partij toont geenszins aan dat dit in casu niet het geval is. Gelet op al het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij, omwille van het feit dat de zaak in het Nederlands dient behandeld te worden, haar recht op een effectief beroep ontzegt ziet.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 23 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik van talen in gerechtszaken wijst de Raad erop dat de procedure bij de Raad niet onder het toepassingsgebied van deze wet valt en verzoekende partij niet kan voorhouden dat deze wet naar analogie moet toegepast worden op onderhavige procedure.

In casu dient de zaak in het Nederlands behandeld te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Pris de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation des articles 6.1, 8 et 13 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales, de l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union, des articles 7, 42quater, 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, l'établissement, le séjour et l'éloignement des étrangers, ainsi que du droit d'être entendu, du droit d'accès à la justice, du droit à un recours effectif, du droit à un procès équitable et du principe de proportionnalité.

• *Premier grief*

Contrairement à ce que renseigne la décision, le regroupement familial ne fut pas refusé au requérant ; il fut d'abord accordé, puis retiré suite à la séparation des époux ; le requérant a introduit un recours suspensif devant Vous contre ce retrait, mais, s'étant acquitté tardivement des droits de rôle, son recours fut rayé du rôle par arrêt du 26 septembre 2016. Contre cet arrêt, le requérant a introduit un pourvoi en cassation au Conseil d'Etat, sur les mérites duquel il n'a pas encore été statué. Au contraire du recours initialement introduit devant Vous, ce pourvoi en cassation n'a pas d'effet suspensif en droit belge. Il n'en reste pas moins que la législation supranationale directement applicable garantit le droit à un recours effectif : articles 6.1, 8 et 13 CEDH, article 47 de la Charte. La décision de retrait de séjour du 23 mai 2016 étant assortie d'un ordre de quitter le territoire et un ordre de quitter n'étant susceptible d'être exécuté qu'une seule fois, même après cassation le grief dirigé contre celui-ci (le 2nd du recours) deviendra sans objet, tandis que le requérant se trouvant alors à l'étranger, il ne pourra plus bénéficier de l'effet suspensif du recours redevenu pendant. D'autant moins qu'il fait l'objet d'une interdiction d'entrée de deux années, ce qui empêchera tout retour, même s'il obtient gain de cause au Conseil d'Etat. L'expulsion immédiate du requérant affecte donc de façon sensible son droit d'accès à un tribunal, son droit d'être entendu, ainsi que l'effectivité des recours, au Conseil d'Etat d'abord, devant Votre Conseil ensuite en cas de cassation. Le droit de l'Union est bien en cause, la décision mettant fin au séjour du demandeur étant assortie d'une mesure de retour, soumise au respect de la directive 2008/115/CE (lire 2nd grief du recours soumis au CCE). Le droit d'accès au juge garanti par les articles 6.1, 8 et 13 CEDH découle en outre d'un principe général de droit qui doit être garanti à chacun dans le respect des articles 10 et 11 de la Constitution (Cour Constitutionnelle, arrêt 88/2012, B.15). La Cour européenne des droits de l'Homme a conclu à plusieurs reprises que l'application par les juridictions internes de formalités à respecter pour former un recours est susceptible de violer le droit d'accès à un tribunal. Il en est ainsi quand l'interprétation par trop formaliste de la légalité ordinaire faite par une juridiction empêche, de fait, l'examen au fond du recours exercé par l'intéressé (Bêles et autres c. République tchèque, no 47273/99, § 69, CEDH 2002-IX ; Zvolsky et Zvolská c. République tchèque, no 46129/99, § 55, CEDH 2002-IX). La Cour a sanctionné l'approche trop formaliste du Conseil d'Etat dans une affaire l'Erablière asbl c. Belgique du 24 février 2009 ; elle a également estimé que la Cour de cassation grecque, en faisant preuve d'un formalisme excessif avait limité de manière disproportionnée le droit d'accès à un tribunal garanti par l'article 6 CEDH (arrêt Konstantinos c. Grèce, du 15 octobre 2009).

• *Second grief*

Suivant l'article 74/13 de la loi : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Ainsi qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi sur les étrangers, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à rencontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Pari., 53, 1825/001, p. 17). Par ailleurs, l'article 20 de la même loi du 19 janvier 2012 a inséré dans la loi sur les étrangers l'article 74/13 précité. Il résulte de ce qui précède que si le défendeur doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes

circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que le défendeur n'est pas dépourvu en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation et ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'il délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi (CCE, arrêts n° 116.003 du 19 décembre 2013 ,n°132 278 du 28 octobre 2014, n°130 604 du 30 septembre 2014, n° 129 985 du 23 septembre 2014, n° 126 851 du 9 juillet 2014...). Les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), tandis que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029). L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande, § 150). La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

En l'espèce, la partie adverse se contente d'examiner le respect de la vie familiale du requérant (qui n'est plus d'actualité vu la rupture avec son épouse), sans examiner le respect de sa vie privée. A cet égard, le requérant faisait valoir, pièces à l'appui, dans le recours dont il Vous avait saisi le 17 juin 2016 « le requérant a adressé à la partie adverse les preuves qu'il est actionnaire actif dans une entreprise (garage) et qu'il travaille sous CDI depuis février 2016. Il joint au présent recours ses fiches de paie (pièces 2 à 4). A cela, la partie adverse répond que « la situation économique de Monsieur Karroum (contrat de travail signé le 15.02.2016) ne peut justifier, à elle seule, le maintien de son droit au séjour dès lors qu'il y a défaut de cellule familiale avec son épouse - base de son droit au séjour- et qu'il n'a pas démontré s'être intégré dans la société belge ».

D'une part, la décision ne tient pas compte du fait que le requérant est actionnaire actif dans un garage, de sorte qu'elle n'est pas motivée en conformité avec les articles 62 et 42quater de la loi.

D'autre part, la décision affirme que le contrat de travail n'est pas suffisant pour maintenir le séjour dès lors qu'il y a défaut de cellule familiale avec son épouse - base de son droit au séjour ; telle affirmation n'est ni adéquate ni pertinente, puisque le constat sur lequel elle repose constitue la raison même qui justifie la mise en oeuvre de l'article 42quater ; le défaut de cellule familiale ne dispense pas la partie adverse de prendre en considération les activités professionnelles du requérant ; au contraire, c'est en raison de ce défaut de cellule familiale qu'il doit en tenir compte ; sur ce point également, la décision n'est pas motivée en conformité avec les articles 62 et 42quater de la loi.

Par ailleurs, la décision affirme que le contrat de travail n'est pas suffisant pour maintenir le séjour dès lors que le requérant n'a pas démontré s'être intégré dans la société belge ; telle affirmation n'est pas plus adéquate que pertinente à la lecture de l'article 42quater qui impose à la partie adverse de tenir compte « de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine ». Tous les éléments à prendre en compte sont cumulatifs, sans exclure la prise en compte de l'un si l'autre fait défaut ».

Il ressort de ces critiques que la partie adverse ne s'était pas penchée sur l'intégration professionnelle du requérant, et ce uniquement en raison de sa rupture d'avec son épouse, méconnaissant ainsi le prescrit de l'article 42 quater précité.

Dans la décision ici contestée, la partie adverse ne se penche pas d'avantage sur l'intégration professionnelle du requérant, laquelle relève manifestement de sa vie privée, dont le respect doit être garanti par l'article 8 CEDH. A tout le moins, la décision n'est - elle pas adéquatement motivée .Même s'il appartient aux Etats d'assurer l'ordre public et de contrôler, en vertu d'un principe général de droit international bien établi, l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux, là où leurs décisions porteraient atteinte à un droit protégé par le paragraphe 1 de l'article 8, une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, soit nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales (Affaire Moustaquim c. Belgique, req. 12313/86). Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits du requérant. En l'espèce, il n'apparaît pas des motifs de la décision que le Secrétaire d'Etat ait pris en considération de façon proportionnée

l'atteinte qu'il portait à la vie privée du requérant. Alors que précisément le requérant a fait des efforts importants pour trouver un travail, la partie adverse prétend l'expulser et l'interdire de territoire durant deux années ; telles mesures sont totalement disproportionnées au regard de l'article 8 CEDH.

Dans sa note d'observations, la partie adverse limite la portée de l'article 8 CEDH en soulevant à tort que les relations sociales ordinaires ne sont pas couvertes par cette disposition. « Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. » (Niemiets c/ Allemagne, arrêt du 16 décembre 1992). Selon Votre Conseil « l'article 08 de CEDH protège non seulement le droit au respect de la vie familiale mais également et surtout le droit au respect de la vie privée. La jurisprudence de la Commission européenne de droit de l'homme a tranché que cet article 08 implique également le droit au respect de la vie privé et le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains notamment dans le domaine affectif ou même professionnel pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité (Commission européenne des droits de l'homme, req. 6825/74, xc. Irlande, déc du 18/5/76, D.R. 5, p.89, cité par CARLIER, J.Y., R.T.D.H., 1993, p.445 et s, CEDH., rapp, D.R, 10, pp. 100 ss, ici § 55, p. 137 /81, décision du 03 mai 1983, DR, p. 220). Au fond, la vie privée englobe le droit pour l'individu de nouer et de développer des relations avec ses semblables, (C.EDH, 16.2.00, Affaire Amann c/Suisse .)» (CCE arrêt n°175641 du 30 septembre 2016). La partie adverse est parfaitement informée de la situation du requérant lequel vit en Belgique depuis près de trois années dont la plus grande partie en séjour légal. Il y a forcément développé une vie privée et est outre intégré professionnellement. N'ayant pas tenu compte de tous ces éléments la décision de la partie adverse viole effectivement l'article 8 CEDH. »

3.2. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker zet nog uiteen dat zijn aanvraag om in functie van zijn Belgische echtgenote tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten niet werd geweigerd doch dat, nadat deze aanvraag was ingewilligd, zijn recht op verblijf werd beëindigd omdat de relatie met zijn echtgenote beëindigd was. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet toelaat te begrijpen op welke feitelijke en juridische gronden – die duidelijk zijn weergegeven – werd genomen.

Verzoeker licht toe dat hij tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2016 een beroep instelde bij de Raad, maar naliet om het verschuldigde rolrecht tijdig te betalen waardoor de zaak door de Raad bij arrest van 26 september 2016 van de rol werd afgevoerd en hij daarop besloot een cassatieberoep bij de Raad van State in te stellen. Hij geeft aan dat dit cassatieberoep geen schorsende werking heeft terwijl de rechtstreeks toepasbare supranationale wetgeving, en meer specifiek de artikelen 6.1, 8 en 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, hem een effectieve beroepsmogelijkheid garanderen. Hij toont met deze beschouwingen – die in wezen neerkomen op een kritiek op de wet die niet voorziet dat een cassatieberoep bij de Raad van State een schorsende werking heeft – evenwel niet aan dat verweerder voormelde bepalingen heeft geschonden door het nemen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker aanvoert dat rekening moet worden gehouden met zijn recht op toegang tot de rechter, zijn recht om te worden gehoord en zijn recht op een effectief rechtsmiddel en hij verwijst naar een mogelijk verlies van zijn belang inzake zijn beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2016 moet allereerst worden gesteld dat het beroep dat hij instelde tegen dit bevel van de rol werd afgevoerd en dat de vraag naar het belang bij zijn beroep tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten niet aan de orde is, daar er actueel geen beroep bij de Raad tegen deze beslissing meer is. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de Raad bij een eventuele vernietiging van het arrest nr. 175 302 van 26 september 2016 zal zijn gehouden om het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2016 te behandelen moet worden gesteld dat hij uitgaat van een hypothese en niet van feiten. Tevens moet worden aangegeven dat niet blijkt dat verzoeker, tijdens een verblijf in het Rijk zijn belangen in de procedure voor de Raad van State of andere rechtscolleges niet kan laten behartigen door zijn raadsman. Verzoeker lijkt ook te vergeten dat hij wat betreft de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2016 reeds de mogelijkheid had om de Raad te vatten en dus niet kan voorhouden dat hij geen toegang had tot de rechter, dat hij niet kon worden gehoord en

dat hij niet beschikte over een effectief rechtsmiddel. Er moet tevens worden geduid dat uit de door hem aangevoerde bepalingen niet blijkt dat er een verplichting bestaat om te voorzien in een dubbele aanleg met een schorsend karakter. De kritiek van verzoeker op het arrest van 26 september 2016, meer specifiek zijn stelling dat de Raad te formalistisch optrad, is voorts niet dienstig, daar deze niet is gericht tegen de in voorliggende zaak bestreden beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Verzoeker heeft ook de mogelijkheid gekregen om zijn grieven met betrekking tot de in casu bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, middels onderhavige procedure, aan de Raad voor te leggen en toe te lichten.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen in het eerste onderdeel van zijn middel niet aan dat verweerder de artikelen 6.1, 8 en 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, het recht om te worden gehoord, het recht op toegang tot de rechter, het recht op een effectief beroep en het recht op een eerlijk proces heeft geschonden.

In het tweede onderdeel van zijn middel zet verzoeker uiteen dat verweerder geen toepassing kan maken van artikel 7 van de vreemdelingenwet om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien een hogere rechtsnorm, zoals artikel 3 of artikel 8 van het EVRM hiertoe een hinderpaal vormt. Hij stelt ook dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verweerder verplicht om bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening te houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. In dit verband kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen kind is en er ook niet blijkt dat hij een kind in België heeft, dat verweerder aangaf dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote en dat er geen gegevens zijn waaruit zou blijken dat verweerder enig ernstig gezondheidsprobleem onterecht buiten beschouwing heeft gelaten.

Verzoeker voert aan dat verweerder weliswaar heeft gemotiveerd dat hij in België geen gezinsleven meer heeft nadat hij de relatie verbrak met zijn echtgenote, doch dat verweerder in gebreke bleef te onderzoeken of de eerste bestreden beslissing wel kan worden genomen zonder zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, te miskennen. Hij licht toe dat verweerder zich niet heeft gebogen over zijn professionele integratie in het Rijk. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verweerder verzoeker in het verleden reeds op de hoogte bracht van het feit dat hij zijn economische situatie en het feit dat hij een arbeidscontract met het oog op een tewerkstelling in een garage had niet beschouwde als een reden om hem tot een verder verblijf toe te laten. Er blijkt dan ook niet dat verweerder verzoekers professionele situatie uit het oog heeft verloren en er kan niet hieromtrent een aanvullende motivering zou moeten voorzien in de in voorliggende zaak eerste bestreden beslissing. Verweerder heeft trouwens in de bestreden beslissing uiteengezet dat het feit dat verzoeker sedert 2014 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België geen aanleiding kan geven tot een gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM en heeft hierbij verwezen naar een aantal arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoekers bewering dat niet blijkt dat verweerder het recht op eerbiediging van zijn privéleven in aanmerking heeft genomen mist dus feitelijke grondslag. Daarenboven moet worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM zelf hoe dan ook geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588, RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 (c)).

Gelet op het feit dat verzoeker pas sedert december 2013 in het Rijk is, dat zijn echtgenote verklaarde dat hij nog twee kinderen met een andere vrouw in Marokko heeft, dat hij nog niet lang tewerkgesteld was op het ogenblik dat een einde werd gesteld aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden en verzoeker wist dat hij slechts tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten om zijn echtgenote te vervoegen en dit verblijf werd beëindigd nadat hij zijn echtgenote had verlaten, blijkt niet dat wanneer het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

De bestreden beslissing werd niet genomen met toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet en dit artikel is ook niet van toepassing bij het nemen van de beslissing tot afgifte van

een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van deze bepaling bij het nemen van de bestreden beslissing kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER